

тять її та стає рабом своїх гонів. Вони ж ведуть її завжди по лінії найменшого опору, отже по лінії гріха. А наставлення душі на гріх це піддання її волі сатани. Те сатанічне наставлення душі десперадів витворює між ними певну духову зв'язь-солідарність, єдиний фронт ненависти проти Бога-любви, негачії проти твердження („кипучі мільйони ідуть, щоб світ в останнє поділить на так і ні, на біле і червоне“, — каже більшовицький поет). Та солідарність у фронті проти Христа і Його Церкви проявляється наглядно навіть у таких парадоксах як спомання більшовизму капіталізмом і навпаки¹).

Як бувають вимітні-осібняки, так на диво — трапився в історії вимітень народ: жида. Взявши це під увагу, легко зрозуміємо, з чого же буцім то парадоксальну приязнь між усякого роду десперадами й жидівством. Не кожний більшовик є жидом, але майже кожний жид наче предестинований на бунтаря. „Кров Його на нас і на діти наші“ — прокляття це ділає й досі. В усьому світі жид чується зле, не в своїм сосі (приповідка „крутиться як жид в церкві“), як вимітень з клеймом прокляну. Звідси вся його ненависть до християнського оточення, його суспільного ладу, моралі, релігії. Цікаве, що навіть „побожні“ жида держать один протирелігійний фронт проти католицтва²).

Під сучасну пору дві головні сили борються з Правдою Христа: масонерія (й усі відтинки її вихованців: ліберали, гіпернаціоналісти і т. п.) та більшовизм. Хоч у масонерії більші впливи мають капіталісти, проте на пункті ненависти до Христової Церкви противенства між світом капіталізму й більшовизму притихають — запановує один фронт, а боєвий клич усе той сам, що й за часів Вольтера: вигубить ганьбу! (т. зн. католицьку Церкву). Саме існування правди як такої вважають сини сатани за сором для себе й своєї позиції.

Спершу нападав сатана проти Правди з цього чи того її (так би мовити) боку (розвиток ересей іде від закидів проти правд природних до об'явлення й Церкви). Та в останніх часах (чи не перед кінцем, мабуть) повів наступ на цілім фронті. Головним же своїм завданням вважає ворог Правди запанувати над освіченою душею провідників сучасних суспільностей, інтелігентів. Треба з апостолів світла й правди (до якої то мети покликані інтелігенти) виховати Юдів Іскаріотських. І знову повтарається старе: „ударю пастиря й розбігнуться вівці“. Щоб запанувати над умовістю еліти³), треба впоїти в неї таку ж саму

¹ Більшовики переводять п'ятилітку за гроші американської, німецької і французької буржуазії (походження головню жидівського), а переводять її зовсім на капіталістичних основах, даючи при тім доразовий бизнес гешейтцям і спецам. Славний мільйонер Форд у своїх статтях про жидівство пише, що ньюйоркські капіталісти жида Шіф, Шпаєр, Варбург, Кан і Левізон фінансували російську революцію.

² Застерігаюся, що не можна наведеного тут сказати про 100% жидівства, але в більшості їх так воно є. Не говорю тут як антисеміт; стверджую гріх і осуджую його, заховуючи любов до грішника.

³ Характеристичне, що тим самим шляхом поступає в катол. Церкві навертання суспільностей: від Селіти атана і тут малпуге...

душевну диспозицію, яку мають щирі раби сатани: диспозицію вимітнів суспільности (отого жида в церкві), для котрих усе зле, бо вони самі злі. Цей наступ на душу еліти веде ворог Правди головню через пресу й книжку, кіно й театр і т. п. установи, яких прикметою давати намістень (Ersatz) правди-дійности. Ворог Правди є добрим її знавцем і наступ проти неї веде тепер пляново, зі знанням психології й соціології. Найперше інтелігенти провідники мають бути виховані на Юдів, а всю прочу масу треба зробити психічно пасивною, щоб як дурні вівці без спротиву йшла за провідниками в пропасть. Отже інтелігентів-провідників виховується на десперадів, прочу же частину суспільности морально каструється, робиться її сірою масою без власної волі й краски душі, обезбарвлюється їх душу, робиться їх моральними альбіносами.

Цю пропаганду робиться скрито (знову знаючи про психологічний закон, що півсвідомо лекше щось комусь впоїти без його опору, ніж з участю повної свідомости), оперуючи кольосальною кількістю вражінь (знов закон з психології: частота вражінь і їх натура рішають про прийняття їх свідомістю) через щоденну пресу, кіно, театр, книжку і т. п. засоби легкого (отже знов гра на менчий опір!) їх подавання¹⁾. Частота й інтензивність вражінь, поданих тим робом, така сильна, що вже часто як психічна конечність уділюється навіть тим кругам, котрі може й заховались би без тієї пропаганди бодай неутрально²⁾ для справи релігії. Пропаганда ця йде еволютно (знов знання психології), дрібними дозами, сливе непомітно, але зі залізною консеквенцією³⁾.

Спершу людину душевно відбарвлюється. Отже робиться її прихильною читати злі речі гордим гаслом „усе треба пізнати“ (старе ще з раю: „будете як боги, знаючі добро і зло“). Отже читаємо на початок т. зв. „неутральну“ пресу (такі „важні“ речі, як Горгонова і всякі т. п. насильства і морди). Поволі привикаємо до читання таких речей, стаємо до них байдужі (ось славне гасло сучасної польської інтелігенції: „nie trzeba się niczemu dziwić“). В тій першій пропаганді злого йде про відведення людини від живого, дійсного, суспільного, душевного. Коли правда в життєвім світогляді це згода загально визнаного з дійсністю

¹⁾ Яких 85% усеї світової преси находиться в руках жиудо-масонів, лібералів і соціалістів усякої зарраски. Кіна в повних 95% в руках жидів; видавництва ворожі, згл. байдужі Церкві творять теж (прим. у нас) около 90%. Найбільш небезпечні з них це т. зв. „неутральні“, які криють свою ворожість під маскою „безпартійности“, часом навіть „прихильности“ для Церкви.

²⁾ Монс. Р. Г. Бензен, славний католик белетрист, у своїм романі „Володар світу“ (де зображено світ перед його кінцем) наводить тип такого інтелігента, який, хоч переконаний у правді католицтва, не вірить, бо „не може“; так його віру вбиває на кожнім місці частота й інтензивність протирелігійної пропаганди й атмосфери. Так мабуть треба й зрозуміти слова Апокаліпси, що якби не були скорочені „ті часи“, не було б ні одної душі, що в такий час спаслася б.

³⁾ Читаємо прим. у книжці (кримінальний роман Е. Вволесса) на 200—260 ст. друку тільки одно-два речення протиннів віри чи моралі. А ті два речення одіти в таке займає вбрання, що нормальна, малокритична людина навіть і не чує того, що доза отруї поволі входить в її духовий організм.

й консеквентне переводження ідеалів у життя, то для ворогів тієї правди буде корисним усе недійсне, сензаційне, хаотичне — одним словом виїмкове для часу, місця, душі. Отже перший крок, це розбудження душі до незвичайного, несущого — інакше: здеправування уяви. Тут головний чинник: сензаційна преса, сензаційна книжка, сензаційні штуки в кіні й театрі, все те подане в „неутральнім“ сосі.

Опісля розбуджується почування, як стімули волі, щоб хотіти¹⁾ цього недійсного, а відвернутися від життєвого, сущного. Будиться егоцентризм, нищиться суспільний нерв — одним словом — відбарвлюється, „неутралізується“ людську душу, робиться її філістерською (в правдивім розумінні того слова), літною. Це перший ступень, так би мовити: півнаркоза, десинзбілізація. На тому ступені кінчають усі т. зв. чверть і пів-інтелігенти, читачі газет „Wiek Nowy“, „Ilustr. Kurjer Codzienny“ і т. п. Прикметою для того стану є атрофія зміслу правди на гидоту гріха („конкубінат правди з брехнею“). Ціллю такого стану: вбиття нерву публичної опінії на індивідуальну совість. „Nie trzeba się niczemu dziwić“. Люди того роду творять gross сучасної демократії; кілька блискучих фраз вистарчить, щоб вони „кидали“ свій голос „до урни“ „за бідний нарід“, „за вільний республіканський лад“, „за поступ“, „за автокефалію“ і т. п. Поза цим, їх духовим добром, прим. релігією можна спокійно торгувати (тільки аби про це „газети не писали“) — примір: випадки заховання „католиків“ в Еспанії.

Перед повним заспанням у наркозі приходять відрухи свідомости, які ворохоблять усю силу волі проти такого заснення. Такі відрухи в нашім випадку „відбарвлення“ християнської душі витворює католицька преса й книжка. Число їх мінімальне (прим. у Галичині українська католицька преса в відношенні до некатолицької мається як 1:14), але Правда навіть у мінімальних дозах дуже шкодить брехні. А має ще й те до себе, що проста й ясна, то й не потребує багато переконувати (адже навіть брехня надає собі вигляд правди, коли хоче кого захопити). Отже вимітні боряться з правдою (по сумних досвідах перемогти її в отвертій боротьбі) тепер інакше: беруть її в свої руки й прибирають за блазна. От прим. видають твори католицьких авторів, але таких, у котрих католицизм скривлений, екстремний (Маріян, Бернанос і т. п.);²⁾ або дають вибір з католицького автора так зладжений, що все католицьке в ньому пропущене, згл. сфалшована (спеціальність Держ. Видавництва більшови-

¹⁾ В анкеті про ділання кіна на молодь, переводженій у школах проф. І. Сночилясом, находимо цікаву відповідь одної учениці. „По виході зі сензаційної штуки“ — пише вона — „хочеться струснути головою, щоб викинути з неї все те відриваюче нас від сірого буденного життя“... Тут видно ще реакцію здорової, молодой душі; але видно вже й гачок що на нього ця душа ловиться...

²⁾ Прим. у поляків — знані й рухливі масонсько-жидівські видавництва „Rój“ і „Renaissance“ (те останне з осідком у Станиславові) видають час до часу твори таких католиків у переіладах навіть... комуністів!

ків, яке видало так прим. Честертена й і.), або видають твори конвертита написані в часі, коли автор не був іще католиком і писав акаатолицькі речі, додають до них вступ, у якому даний твір іменують щиро католицьким, а прочі твори автора (уже справді католицькі) промовчують, згл. називають маловартними дрібницями¹⁾. Прибираються навіть у тогу щирих католиків²⁾, ба навіть... аскетів (от прим. манія т. зв. францисканізму в жи-до-масонській літературі, яка в останніх часах дуже поширюється й у якій головно є подвижниками жида (прим. Witlin, Stern) та протестанти (Sabatier й і.)³⁾. Слідне тут очевидно також спомагання всяких „неокатолицизмів“, „панхристиянства“, модернізму, егзотеризму й пр.⁴⁾.

На місце правди й добра старається опісля розбудити в душах відбарвлених кастратів пошану до „Культури“ й „Поступу“. „Культурні й поступові“ письменники та науковці — це будуть очевидно такі, що виступають у своїх творах проти „обскурантизму“ (читай релігії): та „суспільної кривди“ (читай: монархізму, приватної власності й т. п. консервативних установ). Видвигається таких письменників, робиться їх модними⁵⁾, іменується їх геніями⁶⁾. Маючи в руках перекупних редакторів і рецензентів на-

¹⁾ Так зроблено прим. з Честертоном у поляків. У вступі про творчість Чест. пан В. Г. (санатор і масон) сфалшував ідеологію Чест., а видавці видають тільки ті твори Чест., в яких він виступає як певного роду блазен-парадоксаліст. Теке зробили прим. німці з творами Ф. Жамма (F. Jammes); видано його твори з-перед навернення й ними ж побивається католическою ідеологією, якій автор від недавна служить.

²⁾ Станиславівський „Renaissance“ видав „Żywot O. Św. Piusa XI“ пера щирого католика з єпископським порученням... Очевидно, що ті правдиво католицькі твори не становлять ані 1 відст. видаваного; служать тільки для замилення очей наївним католикам, що мовляв „видавництво калоліцьке“, отже й інші його видання теж морально певні.

³⁾ Очевидно зробили зі св. Франца з Асізі тільки... поета, а з францисканської діяльності... антипапську „гру“...

⁴⁾ Як зуміли вдертися умасонські впливи до православної Церкви в Польщі про це загально відомо. Цікаво, що й українствуючий відлом тієї Церкви теж під величезним впливом масонерії; от у „Релігійно-науковім Віснику“ (видаванім „православним“ „Братством Св. Покрови“) ч. 9—10/1923. р. поміщена стаття Євгена Бачинського „Брацтво Христа-Троянди“, в котрім апотеозується теософічну лъожу (католическою Церквою осуджену) масонську Rose-Croix — „Rosenkreuz“... Той же Е. Бачинський видає в Швейцарії по укр. і французьки бюлетин, присв. релігійним справам українського народу й розсилає його даром укр. часописам. Звідки гроші не це, як не від „братчиків“?! А треба знати, що Швейцарія це осідок усіх масонських союзів і протикатолицької акції кальвінів, зверненої гововно проти Папства.

⁵⁾ Така „мода“ на російську літературу панує тепер у Німеччині: головно лянцюють її більшовики, видаючи в усяких гучно названих видавництвах твори таких деправаторів, як Л. Толстой, М. Горький і п. Ця мода йде і в Польщі, де вже чисто масонські видавництва видають навіть комплекти творів тої погані. Очевидно, через читання таких „геніальностей“, півінтелігенти починають знов же „niczemu się nie dziwić“, починають щораз то більше захоплюватися обломовщиною та „розуміти“ душу „былаго человека“ (а наклад „Тајного Детектыва“, видаваного санаційним „Kurjerkom“ росте (120.000 накладу! такої шмат).

⁶⁾ Жидок, що пише під псевдонімом L. Belmont про всякі Месаліни і т. п. „Hintertreppliteratur“, чи педерастів Манн і Жід (впрочім поважні

віль і в протимасонських кругах¹⁾, можуть очевидно з усякого жидка зробити „генія“ й „великого письменника, що відкриває нові овиди“. А віруюча на сліпо „газети“ пів інтелігенція очевидно бере те зараз до читання. Творів не-жидів ніхто не читає й не видає (бо видавці теж жиди) і так арійська Європа мимоволі жиє духом народу-бунтаря. Вся „модерна“ література, це або жиди, або їх наслідувачі арійського походження, жидівсько-ліберального духа (знаний історик німецької літератури A. Bagtels характеризує прим. німецьку літературу останніх часів двома термінами „Der Sensationalismus und die Herrschaft des Judentums“). Які ж „ідеали“ тієї літератури? Гордість і ненависть до Бога згл. зневіра до людей, ненависть до родини й суспільности, вбивство, нечистота, крадіж, чужолоство²⁾ — чи треба більше вичислювати? Ажте ці „прикмети“ це просте заперечення декальогу, візитівка з титулами сатани. Коли ж „культура й поступ“ полягають на таких „ідеалах“, то не диво, що душа сучасного інтелігента (формована такою літературою) стає душею справжнього христо-продавця Юди. І що ж легшого для людини, яка має такі „ідеали“, як продати свої здібності більшовикам, тоб то людям, найбільш для такого ідеалу підходячим? Звідси то й бачимо, як у нас за порядком ідуть поважні ліберальні письменники на службу „Новим Шляхам“, а знову науковці за титул (з пенсією...) а навіть в надії на титул перестають дописувати до католицьких, чи навіть націоналістичних журналів, щоб не осквернитися („...ануж не дадуть...“); а коли пенсії більшовики відібрали, знову „навертаються“. Щоб таких „культурних“ одиниць якнайбільше налпати, головно ж з кругів людей науки й письменства, більшовики заснували особну організацію, т. зв. В. О. К. С. („Всесоюзное Общество Культурной Связи с Запа-

таланти) — все те ставить „Renaissance“ під „один козирек“ — genjusz... очевидно жидівський...

¹⁾ Ендецький „Kurjer Poranny“ (у Львові), мнимо католицький й поборюючий масонерію, проте містить похвали всяких таких „геніїв“ з „Roju“ і „Renaissance-y“. Пише їх академик Z. Papp, поза тим „тоже католік (od potrzeby) і „антисиміт“.

²⁾ „Треба розвалити тиранію родини, цей середньовічний чиряк“ — „Ми хочемо голосити проповідь проти четвертої заповіді“ (Газенклевен) — „Не вбийник винен, тільки вбитий“ (Верфель) і т. п. цитатів можна би навести тисячами. Такі „справи“ як розвід, крадіж, розпуста, педерастія (виходять навіть особні часописи для таких збоченців) це хліб насущний тієї літератури. „Слухай, Ізраїле! Встань мій народі і склади свої пісні і бога з давніх книг і жалібні скарги до гробу; Слухай: у тобі один, живий, єдиний, одвічний дух! Дух твій просяє п'ять континентів, Дух твій чотири живля уярмить, Три Міра царства здобуде. Дух твій, відродження ангел, Дух твій — життя! Слухай, Ізраїле! Дух, твій Дух — твоїм богом єдиним“ — таку пісню перемоги над християнською Європою співає жид-ліберал Іван Голь. Щоб не обвинувачувати мене, що відбігаю від теми й замість про масонів пишу про жидів, зачитую з „Revue Maçonnique“ (січень 1908) текст, що доказує ідентичність одних з другими: „Вони (жиди), котрих усею батьківщиною є їх релігія й історія їх народу, скільки ж менче кладуть ваги для ідеї батьківщини, ніж зроджені з народів одиниці (християнські). Для того теж вони (жиди) головно водностаїють права (масонерії) і ширять думку братнього (роз. масонерії) зєднання“.

дом"). Мета ВОКСа: „підпорядкування кругів закордонної інтелігенції під впливи Комінтерну обробіткою й експльоатацією научних, літературних і мистецьких ділянок“. Централя ВОКСа стоїть у безпосереднім звязку зі секцією пропаганди при Ісполкомі в Москві; крім того лучать її тісні взаємини з Г. П. У.¹⁾ („чекою“). Гроші на видатки дає Агітпроп Комінтерну; виплачує їх через посольства: звідси то часті візити наших радянців у п. конзуля..

ВОКС має кілька секцій. І так прим. (1) бюро лучби вдержує сталий контакт з цілим легіоном більшовицьких кореспондентів та організаціями, що ведуть більшовицьку пропаганду. Ці організації для непознати поназивано гарними назвами, як прим. „Т-во приятелів Росії“ (в Німеччині), „Т-во культурних звязків з Росією“ (Чехослов.), „Т-во для інтелектуальних звязків з Росією“ і т. п. Філія бюро лучби в Харкові²⁾ „постачає матеріял“ до Галичини; є це головно белетристика й журнали. Висилає їх у поручених опасках, а цензура пускає... Продають ті видання у нас адміністрації комуністичних часописів („Сель-Роб“, „Вікна“, „Сила“ й і.), комуністична книгарня „Книжка“ у Львові, 24заступники Держвидату, а навіть на жаль дуже поважні укр. національні книгарні. Мовляв: гешефт є гешефт, а до того ми покажемо полякам, що і в нас багата книжкова продукція... Деякі з тих книгарень стоять в обміні книжками з Держвидатом (є це очевидно несвідомі (?) члени (2) секції ВОКСа для обміну виданнями. (3) Секція, пресове бюро й редакційний комітет займаються видаванням бюлетинів. Такий бюлетин виходить і по українськи, а користають з нього (лінивства ради) також і... націоналістичні редакції (звідси то така аномалія в них, що прим. вступна стаття проти-більшовицька, а в новинках з Рад. України апотеоза більшовицьких „осягів“). Такий бюлетин, друкований на машинці, ласа річ для лінивого редактора: бере бюлетин, ножиці і — скрипт готовий... Це бюро спомагає також усякого рода видання, які підлазять з більшовицькими „ідеалами“ в душу інтелігенції (у нас часописи „Рада“, „Нові Шляхи“, „Вікна“ й і.).

Для тих „великих“ людей, що бажали би побачити ті „осяги“ в „раю за Збручем“, має ВОКС (4) секцію: бюро для при-

¹⁾ Знаючи те, легко зрозуміємо справу з фотограмом Юрченна; Г.П.У. старається використати для своєї мети навіть голови научних товариств, незалежно і без їх повної свідомости. Характеристична доля тих членів ВОКСа з-поміж людей науки й письменства: один з перших пропагаторів ВОКСа, академик Ольденбург, уже на Соловках, — білорусин, проф. Ігнатієвський застрелився; останніми днями прийшла вістка про ростріл б. консуля у Львові, Лапчинського, (він був тим головним спокусником наших інтелігентів і йому завдячує галицька інтелігентна суспільність велику частину радянофільської зарази) і т. д. Таких примірів, „заохочуючих“ до вступлення в члени ВОКСа, можна би багато навести. Я проте дурні все найдуться...

²⁾ Філія ця має назву „Всеркранське Т-во Культурного Звязку з Закордоном“; її осідок Харків, ул. Садово-Куликівська. На блянкетах цього т-ва находимо ще й французький напис „Association Ukrainienne pour relations scientifiques et intellectuelles avec l'etranger“ та скорочення: „Культзвязок“.

нять закордонних горожан¹), яка возить їх мягкими вагонами й дає їм добре й обильно попоїсти... Кожну прогулку в Росії возять агенти ВОКСА (які є рівночасно агентами Г.П.У.) й показують їм сучасні, ад hoc приготовані, пагодінські колонії. Коли хтось із прогульковців (а це дуже рідко буває) вирветься їм і поїде на власну руку, той бачить інше, страшне обличчя сучасної Росії²). Але не кожний має на це відвагу і легку вагу... — Бюро це посилає також за кордон для пропаганди певних комуністів, науковців та письменників (із „наших“ їздили Семенко, Тичина, В. Поліщук та і.). Вони дають там відчити, апотеозуючи „наукові осяги“ в ССРСР. і так „навязують звязки“ з наївними, а такими ласими на все східне, західняками.

Для допомоги закордонній пропаганді отворив ВОКС ще й (5) секцію: бюро Русфотто. Це бюро висилає до часописів знимки, ілюструючі „рай за Збручем“ (місячно около 3000 світлих). Тут мабуть належать і „звязки“ через фільми радянського виробництва (у нас поширює їх „пан конзуль“, даючи покази таких фільмів у посольстві та запрошуючи на них укр. редакторів; також (для гешефту...) робить це Д. Кренжаловський, якого бюро для визичування фільмів поширило вже в Польщі декілька більшовицьких фільмів.

Підлазку в душу інтелігентів Заходу ВОКС добре виконує, тим лекше, що спомагають її згадані вже преса й книжка капіталістичного, розгниваючого світу. Поволі з активного ідеаліста західної культури родиться „бувший чоловік“, знаний з часів передбільшовицьких, індивідуальний і соціяльний Обломов, цинічно-аморальний сензуаліст з позою на інтелектуаліста — ось ідеал інтелігента, потрібний для більшовицької революції. Виректися релігії — він і так її не має; на родину й суспільність — свище; а стати на послуги чеки — чому ж би ні: це миле зворушення нервів,³) ну... і гроші. Чим це для них скінчиться? Проблиски того кінця маємо тепер у масових самогубствах учених і письменників⁴) в ССРСР. Згадуєпр о кінець такого „апостола“ Іскаріотського Юди св. Матей „і шед, удавися“⁵).

¹) Знимки з таких: принять містять „Нові Шляхи“ (ч. 5. з 1929. р.).

²) Недавно трапилося таке з комуністом П. Істраті. По виїзді з Росії, видав він спомини, в яких описав страшні муки населення в ССРСР. Очевидно комуністи його тепер вирікаються, хоч до недавна був у них „генієм“...

³) Цікаво, що для такого „зворушення“ виходять у Польщі 2 часописи з описами виключно кримінальних злочинів; у Німеччині виходить їх більше, до того ж вони там ілюстровані прекрасними знімками трупів, екзекуцій, порнографії і т. п. Виходить там навіть осібне видавництво, яке описує тих „горегероев“ п. н. „Die Hussenseiter der Gesellschaft“... А ще цікавіше, що з-поміж „українських“ більшовицьких письменників велика частина це... чекисти.

⁴) Дуже гарно характеризує стан душі такого інтелігента поет-чекіст Сосюра: „На кашкеті в мене зірка п'ятикутня — а у серці — тьма...“ „Стріляють, стріляють душу, нічого їм не жаль“ — пише Тичина про революцію.

⁵) Καὶ ῥίψας τὰ ἀργύρια εἰς τὸν ὄχθον αὐτὸς ἔρριπεν, καὶ ἀπέθωβεν ἀπ' αὐτοῦ (Мат. 27,5).